

A. WEIDENMULLER:

Det skjulte Horn.

Oversat af

— N. P. MADSEN.

„Denne Isflade er dog egentlig meget anstrengende for Øjet,“ sagde han, idet han sænkede Kikkerten. „Den skulde nu være afbrudt af et eller andet Hvildepunkt, for Eks. en Kæmpebusk af Alperoser, hvis røde Blomsterflor vilde være som Flamme, der skød frem af Isen. Hvad meger De om et saadant Indfald, Frederik? Mon det lod sig udføre?“

Frederik rystede paa Hovedet.

„Vanskelig, Hr. Assessor. Men maaske kunde en stor rødmalet Trætavle udgøre det samme. Og hvis der saa tillige med store, hvide Bogstaver var malet en Anvisning for Turister, for Eks.: „Gaa til højre,“ saa vilde den tilmed være til praktisk Nytte.“

Wolf lo.

„Der er ikke noget at gøre ved praktiske Folk, vel, Frøken Høfer?“

Mariane for sammen, Synet af den vældige Natur havde gjort hende nervøs.

„Nej,“ sagde hun og strøg langsomt med Haanden hen over Panden, „en rød Tavle vilde jeg virkelig ikke se deroppe. Men jeg har engang læst, at der paa et særligt farligt Sted paa Gemmi-Passet staar et Marmor Kors med den gyldne Indskrift: „Unica spes.“ Et saadant Kors vil jeg ogsaa gerne have sat deroppe.“

„Hvad betyder „Unica spes“?“ spurgte Frederik.

„Det eneste Haab,“ svarede Marianne alvorligt.

Wolf tømt sit Glas.

„Og det finder De kønnere end min Buket Alperoser,“ sagde han med et spottende Smil.

Mariane saa rolig paa ham.

„Ikke kønnere, men mere opmuntrende. Alt hvad der blomstrer paa Jorden, maa jo forgaa — Korset alene triumferer over alle Rædsler her i Verden.“

Wolf tog sit Ur frem og betragtede opmærksomt et lille Kompas, der hang ved Kæden.

„I hvilken Retning ligger Zupo herfra, Frederik?“

Frederik grundede et Øjeblik, saa angav han Retningen med Fingeren.

„Vil De bestige den, Hr. Assessor? Det skal være et svært Stykke Arbejde, hold Dem hellere til Bernina. Men jeg ser med Forskrækkelse paa Deres Ur, hvor sent det er bleven, og imellem 5 og 5½ skal jeg give Fru Gehejmeraadinden en Morfinindsprøjtning. Ikke sandt, De kan nok finde tilbage selv!“ Og i et Nu havde han tømt sit Glas, kaldt Hundene til sig, og lidt efter hørte de hans hurtige Skridt paa Gruset dybt nede under dem.

Langsomt gik de tilbage til Hospitet. De gik ikke ved Siden af hinanden, men Assessoren gik foran, medens Marianne gik bag ved, idet hun nu og da plukkede en Blomst. Tilsidst syntes det dog Assessoren for kedeligt at gaa paa den Maade, han blev staaende og ventede, indtil Marianne havde naaet ham. Han kunde ikke undgaa at lægge Mærke til hendes lette og sikre Gang, skønt han ikke vilde det. Han vilde netop drille hende.

„Finder De ikke, at Frederik er en net ung Mand,“ begyndte han Underholdningen, „udmærket i Stand til at gøre en Kvinde lykkelig?“

„Jo, jeg synes, han har fortræffelige Egenskaber,“ svarede Marianne uden at lægge Mærke til hans spottende Tone. „Men i Fru Gehejmeraadindens Interesse haaber jeg ikke, at han gaar i Giftetanker.“

„Meget uegennyttigt tænkt. De skulde dog ikke saa tidt forsikre ham om hans Uundværlighed, det kunde have skadelige Følger.“

„For Frederiks Karakter? Aa, det tror jeg ikke. Forøvrigt vidste jeg ikke, hvorfor jeg skulde forsikre ham om hans Uundværlighed. Han har jo heldigvis ikke i Sinde at forlade Fru Gehejmeraadinden.“

Jeg maa atter beundre Deres Uegennyttighed. Med den Løn, han i flere Aar har erholdt af min Tante, er Frederik et glimrende Parti.“

Hvis Wolf havde haabet atter at se Mariannes Øjne funkle af Vrede, saa tog han fejl. Hendes Ansigt var vel blevet blegt, men der laa kun et Slør over hendes Blik, da hun med en let Bitterhed i Tønen svarede:

„Ja, han skal jo være lønnet som en Minister. Jeg ved blot ikke, hvorledes det skulde kunne opgeve min Egennytte. Jeg skal jo ikke arve ham.“

„Om Arv er der jo heller ikke Tale, dertil er Frederik endnu baade for ung og for levelyen. Men en Formue kan jo ogsaa nydes af to Forening.“

Mariane blev et Øjeblik staaende.

„De mener, at Frederik var et godt Parti for den fattige Lærerinde, og at Jagten efter ham havde bedre Udsigter for mig end f. Eks. efter Excellencen.“

Wolf følte et vist flygtigt Velbehag ved at opdage, at Marianne saa godt huskede hans ondsskabsfulde Ytring om Eftermiddagen, og idet han benyttede sig af sin formentlige Sejr, sagde han langsomt og køligt:

„Synes De, at en Forbindelse med Frederik var under Deres Værdighed?“

Endelig fik han sit Ønske opfyldt. De blaa Øjne lynede ham i Møde, og idet hendes dybe Stemme skælvede, sagde hun ophidset:

„Nej, det synes jeg ikke, derimod synes det mig at være under Deres Værdighed at tillade Dem en saadan Spøg. Jeg vil ikke saare Dem med at antage, at De dermed har villet krænke mig, men jeg beder Dem inderligt om at lade være med det i Fremtiden. Overfor spottende Mennesker har jeg altid følt mig værgeløs.“

Hun gjorde en Pause, og da Wolf ikke svarede, fortsatte hun, idet de begge begyndte at gaa:

„Da jeg gik paa Seminariet, havde vi en Lærer, der satte en Glæde i at ironisere over os. De andre unge Piger lo ad hans Bemærkninger, men det kunde jeg ikke. Jeg gruede for hans Timer, og min Lyst til Undervisningen vendte først tilbage, da han opgav sit spottende Væsen.“

„Det lykkedes Dem altsaa at vænne ham til alvorlige Sæder? Og hvorved, om jeg maa spørge? Maaske vil det anvendte Middel ogsaa lykkes overfor mig.“

Mariane smilede.

„Nej, vanskeligt. Jeg vilde heller ikke gerne, og særlig i Dag, anvende det overfor Dem. Jeg græd og hukkede over hans ondskabsfulde Bemærkninger saa fortvivlet, at min Smerte tilsidst gik ham til Hjertet, saa han lovede at skaane mig for Fremtiden.“

„Hvor upædagogisk! Den ondskabsfulde Herre var vel meget ung?“

Mariane nikkede.

„Det var hans første Plads. Men selv om hans Løfte maaske ikke var meget pædagogisk, saa havde det dog ikke skadet hans Anseelse. Han virker endnu bestandig og højt agtet paa den samme Lærerstalt.“

„Er han gift?“

Mariane lo.

„Ja, det var han ogsaa den Gang. Jeg har ofte spurgt mig selv, hvorledes hans yndige Kone kunde holde det ud med en saadan Mand?“

„Overfor mig tror De ikke, at De vilde udrette noget med Taarer?“

„Nej, det tror jeg ikke. Trods al sin Spot havde Doktor Muller dog et godt Hjerte. De derimod har allerede bortironiseret den bedste Del af Deres Gemyt.“

„Skade for det ædle Gemyt! Forøvrigt glæder det mig, at De ikke har til Hensigt at forbedre ogsaa mig gennem Taarer. Vaade Øjne er altid uskønne.“

Mariane svarede ikke. Synet af Hospitet, som de nu nærmede sig, følte hun synlig som en Befrielse.

Ogsaa Wolf tav et Øjeblik, saa tilføjede han spottende:

„Ikke sandt, nu har jeg ødelagt det hele imellem os to, og der bliver ikke noget andet tilovers for Dem end at skrive i Deres Dagbog i Aften: I denne Have blomstrer ingen Roser mer.“

Mariane saa ham aabent ind i Ansigtet.

„Jeg har aldrig ført nogen Dagbog, og hvis jeg gjorde det, og hvis jeg vilde omtale Dem deri — dette vilde jeg i hvert Fald ikke skrive om Dem.“

„Saa anser De mig da ikke for ganske haabløs?“

„Det vil De næppe anse Dem selv for end sige vente noget saa umenneskeligt af mig.“

„Hvorfor ikke? De hellige, som prædiker saa meget om det eneste Haab, er ofte forfærdelig haarde i deres Dom.“

„I saa Fald hører jeg ikke til de hellige.“

„Det forekommer mig dog, at jeg ser Hjøvret af en Opbyggelsesbøg stikke frem af Deres Lomme. Hvilken religiøs Forfatter er Deres Hjertes udkaarne?“

Mariane tog et Fingerbøl, et Lommetørklæde, en Kniv og en Portemonai op af Lommen, idet hun sagde:

„I mine Lommer er sjælden Plads til Bøger, og kun naar jeg gør en længere Tur, tager jeg min Bibel med mig.“

„Bibelen? Og hvilken Del af den benytter De til Deres Lektüre?“

„Helst Salmerne, som jeg særlig synes er skrevne for mig. De har vel læst, hvad Luther siger om Salmerne?“ — Marianne brød pludselig af — „Tilgiv, jeg tænkte ikke paa, at De er Katolik.“

Wolf opslug en kort Latter.

„Aa, af den Grund kunde De rolig have talt til Ende. Forøvrigt tager De fejl, jeg er ikke katolsk men evangelisk luthersk, hvad jeg, hvis De ønsker det, kan bevise af min Døbeseddel.“

„Fru Gehejmeraadinden er dog katolsk.“

„Ja, min afdøde Onkel König, den ældste af min Moders Brødre, saa mere paa Ensartethed i Konfession, og de alene saliggørende Penge, som han fik med min Tante, har absolut ikke skadet hans Kredit. Dog for at forhindre videre Fejltagelse skal De for Resten vide, Frøken Høfer, at jeg i Grunden ikke slutter mig til nogen Bekendelse, og at min kæreste Bog er denne.“

Dermed trak han en lille slidt Bog op af Lommen og viste Marianne den. Det var Goethes „Faust“.

„Nu maa De forresten ikke tro, at jeg foragter Deres Bibel, fortsatte han efter en Pause. Der er meget i den, som jeg godt kan lide, særlig „Prædikerens“ med sit bestemte: „Alt er Forfæn-

gelighed.“ Men det meste kan dog kun svage og barnlige Sjæle have Nytte af.“

Mariane var traadt hen til Assessoren med sænkt Hoved. Nu løftede hun sit Blik og sagde bedrøvet:

„Hvor kan De tale saaledes, Hr. Assessor?“

„Fordi jeg ikke hører til de barnlige Sjæle — de, som bestandig trænger til Kærlighed. Kærlighed er for Resten ikke andet end forfinet Egennytte.“

„Har Deres Moder da ogsaa kun elsket Dem af Egennytte?“

„Moderkærligheden danner naturligvis en Undtagelse. For Resten mistede jeg hende allerede, da jeg var 10 Aar gammel. — Hallo, Frederik, er Hofmarskalken der endnu?“

Frederik, der var kommen dem i Møde uden for Hospitet, svarede høfligt:

„Rejste for en Time siden, Hr. Assessor. Fru Gehejmeraadinden venter Dem med Utaalmodighed.“

Wolf bukkede flygtigt for sin Ledsagerske og ilede ind i Huset. Da han havde gjort sig i Stand paa sit Værelse og traadte ind til Tanten, hørte han Marianne sige til hende:

„Ikke sandt, De vil tillade, at jeg tager Haandarbejdet med op paa mit Værelse, der er endnu temmelig lyst deroppe.“

Saa ilede hun med lette Skridt forbi ham ud af Døren.

Gehejmeraadinden var naturligvis endnu ganske optaget af Excellencens Besøg. I sin Begejstring over den kære Greves uendelige Elskværdighed tog hun slet intet Hensyn til Wolfs stadig spottende Bemærkninger og sluttede sin lange Lovtale med de Ord:

„Og tro mig, Milenowsky er hans kongelige Højheds højre Haand, og for mig nærer han en ubegrænset Ærbødighed.“

Wolf havde en Følelse, som om hele hans Legeme var besat med Naale, og han aandede først op, da hans Tante tilsidst sagde:

„Og nu har jeg en Bøn til dig, kære Wolf, kør med mig i Morgen Formiddag over til St. Moritz. Jeg maa der aflægge Greven en Genvisit, og det vilde sikkert ogsaa interessere dig at høre ham pludre med mig om de allehøjeste Herskaber. Vil du?“

Wolf var traadt hen til Vinduet for at skjule sit Smil og svarede tørt:

„Du er virkelig rar, kære Tante, men maa jeg tænke over det indtil i Morgen?“

Det maatte han gerne, og hun fortalte med Liv om de mange Erindringer, hun havde opfrisket sammen med Hofmarskalken, indtil Pigen meldte, at Aftensbordet var dækket. Ogsaa under Maaltidet talte hun med stor Veltalenhed om det samme Emne, og hun tvivlede ikke om, at baade Wolf og Marianne hørte efter med stor Interesse.

Da de havde spist, indtraf en ubehagelig Forstyrrelse. Wolf vilde se paa sit Ur og opdagede da, at hans Kompas var borte. Han søgte under Bordet, men fandt det ikke, og da hans Tante spurgte, om det havde nogen Værd, svarede han synlig forstemt:

„Nej, egentlig ikke, men min Moder skænkede mig det paa min Fødselsdag, den Gang hun laa haabløs syg, og jeg vilde meget nødig miste det. Formodentlig har jeg tabt det oppe paa mit Værelse.“

„Ja, naturligvis,“ svarede Gehejmeraadinden beroligende. „Og skulde du ikke finde det mere, køber jeg i Morgen et nyt til dig. I Pontresina kan man faa de allerkesteste Smaating af den Slags.“

III.

Det var Morgenen efter ved 8 Tiden. Assessoren traadte ind i Spisestuen. Han saa ærgerlig ud. Han havde gennemrodet sit Værelse og søgt under alle Møbler efter det tabte Kompas, men forgæves. Han havde budt Tjenestepigen 5 Franks, hvis hun fandt det i Gehejmeraadindens Værelse. Ogsaa forgæves.

Medens han drak sin Morgenkaffe, som slet ikke smagte ham, gjorde han et nyt Forsøg. Han kaldte paa Kellneren, en mørkøjet ung Mand, og sagde til ham:

„Skulde De kende en Fyr, der for gode Ord og Betaling kan søge noget for mig?“

„Edelweis?“ spurgte Kellneren høfligt, „det kan De sagtens faa en til, det bliver plukket meget her. Klokkeren 10 kommer Æseldriverne — jeg skal sende en hen til Dem.“

Wolf mærkede, at han havde med en Italiener at gøre, der kun vanskeligt forstod tysk, og han vilde lige til at kramme den Smule italiensk frem, som han kunde, for bedre at gøre sig forståelig, da Marianne Høfer traadte ind i Salen. Hun saa ophedet ud, som efter en hurtig Spaseretur, og over hendes Ansigt laa der et usædvanlig Udtryk. Wolf var lige ved at føle sig fornærmet over hendes Munterhed, som han ikke kunde dele, da hun rask traadte hen til ham og lagde det lille blaa Kompas foran ham.

„Det laa imellem Stenene, som vi havde siddet paa foran Sassalmacone,“ sagde hun med et venligt Smil. „Jeg tænkte mig nok, at den der maatte være falden af Deres Urkæde.“

Wolf rejste sig og rakte hende Haanden.

„Mange Tak skal de have. Det var vel Italieneren deroppe, der er kommet med det?“ Og han greb i Lommen for at tage sin Pung.

Mariane rødmuede, og uden at tage den fremrakke Haand sagde hun en Smule usikkert:

„Nej, hvorledes kunde han ogsaa vide noget om Deres Tab. De behøver slet ikke at tænke paa

Drikkepenge, det var mig, der fandt Kompasset i Morges tidligt.“

„Saa De har selv været oppe paa Sassalmacone? Havde min Tante bedt Dem om det?“

Mariane slog Øjnene ned, det var hende aabenbart svært straks at finde det rette Svar. Saa rystede hun paa Hovedet og sagde:

„Nej, jeg spadserer hver Morgen en Times Tid. Og saa tænkte jeg i Dag, at det ikke kunde skade, om jeg engang gik en længere Tur. Jeg kan nok alligevel faa Broderiet færdig i rette Tid.“

Wolf følte sig meget pinlig berørt ved det uventede Svar, og han sagde rask, som om han søgte at blive sine Tanker kvit:

„De bringer mig fra den ene Forlegenhed i den anden, og jeg vover næppe at spørge, hvorfor De saaledes har ofret Deres Søvn og Deres kostbare Tid.“

Mariane saa op paa ham fast og ærligt:

„Jeg troede, at den lille Erindring om Deres afdøde Moder var Dem særlig kær.“

Dermed gjorde hun et let Buk og forlod Spisesalen. Et Kvarters Tid sener sad hun i Gehejmeraadindens Værelse og broderede. Hendes Øjne var ufravendt heftet paa Arbejdet, og der var ikke det mindste Spor tilbage af de Vredes Taarer, som hun faa Minutter før havde fældet.

Da Mariane forlod Salen, havde Wolf først haft i Sinde at følge efter hende, men efter et modnere Overlæg blev han siddende. Da han havde spist, fæstede han Kompasset med stor Omhyggelighed fast til Urkæden, derefter opsøgte han Frederik og bød ham meddele sin Tante, at han vilde stige op paa Piz Campaccio men være tilbage paa Slaget tolv. Nogen Tid efter sad han oppe paa den temmelig let tilgængelige Tinde og saa Køerne klatre om som Myrer paa Bjergskraaningerne dybt under ham.

Han holdt det tabte og genfundne Kompas imellem Fingrene, og for første Gang efter saa mange lange Aar kom han til Hu, hvormed hans syge Moder havde overrakt ham denne Gave: „Se, paa denne lille Skive er angivet otte forskellige Retninger, men Magnetnaalen peger uforandre efter det samme Verdenshjørne. Min kære Dreng, lad det være dig et Eksempel for de kommende Dage. Hold ogsaa du bestandig det eneste rigtige Maal fast.“

Han erindrede nøjagtig de Udtryk, hun havde brugt, og han forstod ogsaa godt, hvad hun havde ment med „det eneste rigtige Maal.“ I hendes svage Hænder havde hun jo ofte holdt den store, sorte Bog, hvorfra han af sin Huslærer havde lært saa mange Ord.

Han fortrak Munden, men den spottende Latter vilde ikke rigtig komme, thi bestandig var det, som om han hørte Ordet: „Min kære Dreng, lad det være dig et Eksempel,“ og der imellem en anden Klang: „Hvor kan De tale saaledes, Hr. Assessor?“ Og saa var det, som saa han ind i et Par skinnende, mørkeblaa Øjne. — Han sprang op og gjorde en Bevægelse, som rystede han noget af sig.

„Jeg tror, jeg ligger og sover ved højlys Dag. Det havde været nydeligt, hvis jeg var rullet ned.“

Ved Middagsbordet fordelte Gehejmeraadinden Rollerne for den planlagte Udflugt.

„Du, kære Wolf, kører altsaa med mig til St. Moritz, og Frøken Høfer sætter sig hos Frederik i Enspanderen og ledsager os til Stedet, hvorfra man i faa Minutter kan naa hen til Morteratsch-Gletscheren, gaar De os i Møde ad Pontresina til. Er vi enige om det, Børn?“

Mariane nikkede bifaldende.

„Jeg glæder mig meget til at se Morteratsch-Gletscheren,“ sagde hun livligt.

Wolf forholdt sig tavs. Først da begge Vognene holdt forspændt foran Døren, og Marianne iført en nydelig, blaa Sommerdragt førte Gehejmeraadinden ned ad Trappen, ytrede han ligegyldig:

„Var det ikke bedre, at Frøken Høfer steg op til dig i den lukkede Vogn. Jeg tror, det vil være for koldt i Enspanderen.“

Men hans Forslag blev bestemt afvist af begge Damerne.

Fru König, der i Anledning af Besøget hos Excellencen havde iført sig en prægtig tung Silke- dragt, lagde Mærke til, at hendes Neveu var paa-faldende tavs, og hvorledes han bestandig kun svarede med Enstavelersord. Forundret vendte hun sig om imod ham og sagde:

„Er der noget i Vejen, Wolf?“

„Jeg har Hovedpine, kære Tante, og jeg beder dig derfor om ikke at blive vred over, at jeg ikke ledsager dig til St. Moritz.“

„Men hvad vil du tage dig for? Blive i Pontresina?“

„Jeg tænker, det vil blive bedre, naar jeg kommer ud i det frie. Jeg kan følge med Frøken Høfer hen til Morteratsch-Gletscheren.“

Gehejmeraadinden saa en Smule mistroisk hen paa sin Neveu. Men den Tanke, at han kunde have Hovedpine for den unge Piges Skyld, syntes hende alt for taabeligt, og Wolf var ogsaa virkelig bleg og havde Skygger under Øjnene. Derfor sagde hun blot deltagende:

„Naa, ganske som du vil, kære Wolf. Jeg vilde selvfølgelig gerne have haft dig med til St. Moritz, men dit Velbefindende gaar naturligvis fremfor alt, og hvis du mener — ah, nu holder Vognen allerede. Frøken Høfer vil sikkert undre sig ikke lidt over at faa dig til Ledsager.“